

Posudek vedoucího diplomové práce Juana Zamory
Ženské postavy ve vybraných prózách Josefa Škvoreckého

Téma předkládané diplomové práce je dílčí, ale domnívám se, že to je ku prospěchu věci. Literatura o dílech Josefa Škvoreckého vykazuje kromě jiných vlastností jeden nápadný rys, a tím je ohled interpretů na celou autorovu tvorbu i tam, kde analyzují jen jeden autorův text. Škvoreckého dílo si o takovýto přístup jakoby říká samo, neboť většina spisovatelových kratších i rozměrných textů je protkána vazbami spřízněných motivů, realit či vypravěčských technik, a vykladači autorova díla celkem pochopitelně těchto vazeb při svých rozborech využívají. Dochází přitom paradoxně k tomu, že kvůli scelující perspektivě často není vidět na jednotlivé části a jejich identita se vytrácí. Výmluvným dokladem toho jsou jak anglicky, tak česky psané monografie (Solecki, Trenský, Kosková nebo konferenční *Sborník 80*).

Diplomová práce Juana Zamory si jako svůj předmět analýzy volí naopak úzký výsek z prostředí autorových próz, a i z těch vybírá (jde o postavy z *Konce nylonového věku*, ze samostatných povídek napsaných v padesátých letech, z novely *Legenda Emöke* a z románu *Mirákl*). Selektce je zdůvodněna rozumně (s. 8–10) a nepředstírá, že by byla nevyhnutelná. Naopak přiznává jistou libovolnost, neboť Škvoreckého prózy samy žádná objektivní kritéria nepostulují. Hledisko různosti a specifičnosti ženských postav, které si diplomant vytkl, pokládám pro poznání způsobu, jakým Škvorecký své postavy buduje, za cennější, než kdyby si jako měřítko stanovil např. převažující kvantitativní rys, reprezentativnost apod.

Téma diplomové práce se rodilo dlouho, resp. je dáno myslím dlouhotrvajícím zájmem Juana Zamory, a rozhodně je nelze datovat okamžikem zadání DP. S diplomantem jsem se na svých přednáškách, seminářích a konzultacích setkával průběžně, vedl jsem i jeho bakalářskou práci. Rád dosvědčuji, že volba diplomového úkolu a jeho „řešení“ vznikaly v zaujatých diskusích, pozorně a kriticky, a byly myslím i několikrát podstatně přehodnoceny. S vlastním psaním práce si ovšem Juan Zamora dával trochu načas, a vzhledem k hektičtějšímu tempu dokončování není finální podoba spisu optimální – „optimální“ ne vzhledem k nějakému nedosažitelnému ideálu, nýbrž vzhledem k diplomantovým zevrubně promyšleným východiskům. Jsem si samozřejmě vědom toho, že většina studentských prací je uzavírána v jistém chvatu, ale nikdy jsem toho nelitoval tak jako v tomto případě.

I tak ale mohu konstatovat, že Juan Zamora zadání a stanovený cíl ve své diplomové práci naplnil. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

Doc. dr. Michael Špirit

2. září 2019